

FESTIVALOVÝ BULLETIN | SOBOTA 7. 3. 2020 | 25 Kč | FACEBOOK: ZRCADLENÍ

ZRCADLENÍ LOUNSKÉHO DIVADLENÍ

Tu Tu Tu Tu Tu Čňáci

ŠEST MALÝCH TUČŇÁKŮ | APLAUS ZUŠ LOUNY

Kudrnatá Káča a ti druzí

MÚGÉN | DOCELA MALÉ DIVADLO LITVÍNOV

Co se může stát, když je zpovědní tajemství poněkud děravé

KNĚZOVY DĚTI | DIVADELNÍ SPOLEK KLAS KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ

CESTA DO ŽATCE

EDITORIAL

Vážení čtenáři, přátelé, příznivci divadla, toho ochotnického obzvlášť,

hned zprvu úvodníku bych se velmi rád omluvil porotkyni Petře Kohutové za nechtěnou záměnu příjmení. Tuto nepříjemnost se nám bohužel v redakci odhalit nepodařilo, což je podmíněno i absencí naší milé korektorky Romany Anny Novotné, která by za normálních okolností takové pochybení odhalila, a tím pomohla k jeho nápravě ještě před samotným tiskem tohoto festivalového zpravodaje, avšak došlo po dlouhé době k nemilé indispozici naší milé zmíněné korektorky, tudíž je veškeré ohlídání chyb postaveno pouze na hlavy našich redaktorů. Ti mají dosti práce se samotným textem, nestíhají tedy dokonale ohlídat jeho celkovou bezchybnost. Budiž jim to omluvou. Věřím však, že náš čtenář je toliko shovívavý, že nějaké to pochybení dokáže přejít s nadhledem, a při nějaké nesrovnalosti si zachová svůj důvtip. Záměna jména je ovšem vážnějšího charakteru, sám jsem s touto nelibostí za uplynulé roky života dostatečně obeznámen. S jakou těžkostí nesu, když jsem přejmenován z Petržilky na Petržílku. Tento jemný diakritický detail mne rozčiluje téměř do podobně vysoké míry jako politická situace v naší vlasti. Ta drobná čárka nad i mi přináší stejné rozhořčení jako sprosté slůvko z úst Miloše Zemana během jeho působení na pozici hlavy státu. Lépe snesu, když se ze mě stane Petržílek, nebo Petružilka. Lepší je varianta, která přináší spoustu zábavy předcházené zmatkem, když se druhému představím pouze příjmením. To jsem pak náhle překřtěn na Petra,

což se stalo tolikrát, že jsem se naučil na toto jméno i slyšet. Úsměvnost takové situace je pak zveličena ve chvíli, kdy až po delší době dotyčný zjistí, jak tomu je doopravdy.

Ona ta jména a příjmení a jejich změny v našem věstníku občas za pár let zarezonují. Už to bude pěkných pár let, kdy jsme Štěpána Kňákala, herece divadelního klubu Jirásek z České Lípy přejmenovali na Kaňkála. A nějaké to žehlení bylo potřeba i v případech, kdy ženy Divadlení, o kterých náš časopis napsal, potkala šťastná událost svatby, avšak i po tom se v titulku článku objevilo jejich původní příjmení. Tam bylo nutno takové nedorozumění diplomatickými kroky vyřešit s jejich manžely. Zde je potřeba vyzdvihnout fungování divadelní kavárny, která nabízí nápoje i pro tyto smířčí příležitosti.

Výše zmíněné omyly jsou však případy méně trestuhodného charakteru, vždyť nezřídka na nich bývá postaveno gagů, skatchů a scén divadelních, televizních i filmových. Horší pak bývá, když je člověk nositelem nelibého příjmení, které bych se bál v tomto slušném časopisu publikovat. Nositelé těchto přízvisek lituji a přeji jejich dětem, aby matrikář už konečně udělal chybu. ■

Jan Petržílka
šéfredaktor časopisu

REDAKCE

Šéfredaktor: Jan Petržílka

Redaktoři: Denisa Aulická, Markéta Fridrichová, Eva Hájková, Rozálie Marie Kramériusová, Hanka Křivková, Tereza Pacitová, Vojtěch Petržílka, Sam Starý, Daniela Štěpánová, Lucie Štěpánková, Veronika Škodová, Jan Žižka

Fotografové: Věra Drápalová, Jan Petržílka

Grafická úprava a sazba: Jan Petržílka

Komiks: PhDr. Kryšpín Anděl, MBA

Technická podpora: Martin Vojtěch

Navštivte nás na facebookové stránce Zrcadlení, kde najdete další fotografie a postřehy.

OBSAH

4 RECENZE

TU TU TU TU TU ČŇÁCI

Veronika Škodová a Daniela Štěpánová zhodnotily představení spolku Aplaus ZUŠ Louny o tučňácích, a jejich patáliích

7 RECENZE

KUDRNATÁ KÁČA A TI DRUZÍ

Markéta Fridrichová a Rozálie Marie Kramériusová cestovali podle Jízdního řádu spolu s Docela malým divadlem z Litvínova

10 ROZHOVOR

VERONIKA TÝCOVÁ: JÁ JAKO DIVÁK SLEDUJI NĚCO A ODNÁŠÍM SI Z TOHO STRAŠNĚ MOC EMOCÍ, POZITIVNÍCH I NEGATIVNÍCH

Tereza Pacitová si povídala s porotkyní Lounského divadlení.

11 RECENZE

CO SE MŮŽE STÁT, KDYŽ JE ZPOVĚDNÍ TAJEMSTVÍ PONĚKUD DĚRAVÉ

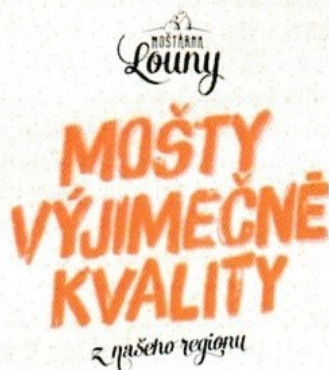
DS Klas přijel s balkánskou hořkou komedií na lounská prkna. Jejich představení zhodnotili Eva Hájková a Vojtěch Petržílka

14 GAML

VÁCLAV JÍRA: BARVA / HUDBA / RYTMUS

Vladimír Drápal vás formou narozeninového blahopřání zve na výstavu významného lounského umělce

15 POETICKÉ OKÉNKO

AUTORKY ČLÁNKU: VERONIKA ŠKODOVÁ I DANIELA ŠTĚPÁNOVÁ

TU TU TU TU TU ČŇÁCI

ŠEST MALÝCH TUČŇÁKŮ I APLAUS ZUŠ LOUNY

Veselý příběh o partě šesti tučňáků, kteří jsou neposední, neposlušní, nezbední a velmi zvědaví. Ovšem vypráví také o přátelství, které je možné navázat i s těmi, kteří jsou jiní než my, ač by se to třeba na první pohled mohlo zdát nereálné. Právě téma onoho přátelství nás provází celou inscenací. A to vše v provedení talentovaných mladých herců Základní umělecké školy Louny, ze souboru Aplaus, pod vedením režisérky Oksany Kaplanové.

Dnes jsme mohli spatřit dětskou divadelní hru Šest malých tučňáků. V hlavních rolích si zahráli Tu (Sabina Ajksnerová), Tu Tu (Anička Planičková), Tu Tu Tu (Natálie Janečková), Tu Tu Tu Tu (Jakub Udržal), Tu Tu Tu Tu Tu (Tomáš Vítek) a Čňák (Rozálie Marie Krameriusová) pod vedením Oksany Kaplanové a souboru. Amatérští herci souboru Aplaus Základní umělecké školy v Lounech nám představili jejich hru, která byla velice poutavá a originální. Hudbou nás prováдел Mikuláš Beck, který hrál na klávesy. Naše malá skupina tučňáku se vydává za dobrodružstvím. Jejím cílem je najít Velkou zlou medvědici. Tučňáci jsou neposedové a vždy chodí tam kam

nemají. Velký tučňák jim výslovně zakázal hledat Velkou zlou medvědici. Oni však neposlechnou a vydají se na dlouhou, dobrodružnou cestu plnou písniček, kamarádů a nebezpečí. Na své cestě potkají tuleně, kterému se nelíbí jejich hra na babu. Tučňáci se tedy vydají dál, až potkají mrože. Zeptají se mrože, kde by mohli najít Velkou zlou medvědici. On se jim začne smát a poradí jim, aby ji nehledali. Naši tučňáci se však nevzdají a putují dál. Putují dál a dál, než potkají velrybu. Nedoopatřením jí vlezou do břicha a plují společně s ní mořem. Hodná paní velryba je vysadí na severním pólu. Tam se jim podaří najít velblouda, který se šel projít a myslel a myslel, až ho myš-

lenky dovedly na severní pól. Tučňáci se rozhodnou putovat s velbloudem na jeho drbech. S ním urazí kus cesty. Nakonec se musí rozdělit a tučňáci putují dál sami. Znenadání narazí na Malého medvídka (Sam Starý), jež je synem Velké zlé medvědice. Pomohou mu s úkolem z matematiky a stanou se z nich kamarádi. Dokonce se jim podaří najít Velkou zlou medvědici. Medvědice si je chce dát k snídani, ale díky Malému medvídkovi vše dobře dopadne.

Tato skvělá divadelní hra je určena především dětem, ale proč se omezovat věkem? Každý z nás je v srdci dítětem. Herecké výkony byly velice dobré a dotažené do konce. Divadelní

hra i přes to, že byla jednoduchá, tak nebyla kýčovitá. Bylo v ní plno veselých částí, kdy se člověk musel držet, aby se nerozesmál na celé kolo. Herci se snažili pracovat i s dětskými diváky, což je velké plus. Kostýmy byly jednoduché, ale výstižné. Nedalo se polemizovat o tom, zda je špatný kostým, či nezapadá do daného období. Jak se říká, někdy je méně více. Písničky byly jednoduché a dětem na míru. Celkově to tedy mohu shrnout tak, že představení bylo velice povedené a jistě to

pravé jak pro děti, tak i pro dospělé, který se chtějí opět na těch pár chvil stát bezstarostným dítětem. Pokud

tedy chcete svým dětem dopřát hezké představení a sami nebýt tzv. a ocet, tato divadelní hra je pro Vás to pravé.

ROZHOVOR SE SOUBOREM

Po představení jsem požádala soubor o rozhovor. Odpovídali mi hlavně Rozalie Marie Krameriusová alias Čňák a Sam Starý alias medvídek. Ke konci se přidali i další členové souboru.

Jak se vám dnes hrálo ve výhodě domácího prostředí?

Nooo, neřekla bych, že to byla zrovna výhoda domácího prostředí, protože jsme v tomto divadle to představení hráli poprvé. Byl to pro nás veliký nezvyk, protože je to větší prostor, než na který nejsme zvyklí. Ale kupodivu se nám to celkem povedlo a myslím se, že se nám hrálo fajnově. Využili jsme toho velkého prostoru. A také jsme měli úžasné publikum, které s námi spolupracovalo a komunikovalo, takže to dodalo k tomu dobrému, co jsme potřebovali.

Jak splnilo dětské publikum vaše očekávání?

Dokonce možná i v nějakých částech naše očekávání předčilo. Děti opravdu reagovaly, to se nám stalo poprvé, to se nám líbilo.

Bylo pro vás těžké hrát pro děti? V čem je to jiné?

Myslím, že je to ve spoustě věcech jednodušší a ve spoustě těžší. V představení pro děti nemusíte tolik hledat poselství, je to v uvozovkách hodně jednoduché, plošší, ale zároveň je tam důležité si ze sebe udělat srandu. U divadla pro děti je důležité to brát hodně s nadhledem a vědět, že to musí dítě bavit. Je to těžší o to víc, protože nejsme děti a nevíme co přesně teď děti může bavit. Když hrajeme pro dospělé tak víme, co člověka zhruba našeho věku upoutá, ale pro děti je to těžší. Jak Sam říkal, v mnoha ohledech je to jednodušší. Můžete

mnohem více přehrávat a nemusíte se tolik bát. Mě hlavně hodně překvapilo, jak moc je důležité držet diváka v pozoru, protože pro děti je na pozornost i půlhodina hodně. Herec s nimi musí pořád spolupracovat. Musí to odsýpat.

Jak probíhalo rozdělování rolí? Nastal nějaký problém s tím, že ne všichni jste na jevišti byli vidět?

Bylo to tak, že: "Kdo chce být tohle?" - "Já chci být tohle!" - "No, tak já." Harmonicky jsme si to rozebrali. Bylo to v pohodě. Když jsme to četli, tak jsme si řekli, kdo koho přečte a většinou už to tak zůstalo. Ti lidé za oponou s tím nemají problém, nebo alespoň nikdo nic neříkal, tak snad ne.

Jak probíhalo nacvičování rapu a rytmických částí?

Špatně... Rap byl problém, protože původně to měl dělat někdo jiný, kdo moc nedává rapování do rytmu. Řešili jsme také, jak budou choreografie, jestli si máme něco nacvičit, ale jak známe náš soubor, tak víme, že něco nacvičit by bylo složité, takže si tam jedeme tančovat na rap ve stylu "Každý pes jiná ves" a doufáme, že to alespoň trochu funguje.

Co pro vás při nacvičování tohoto představení bylo nejtěžší?

Pro mě osobně ta část, kdy Čňák mluví o bílé medvědice a já se tam směji. To bylo takové, že jsem musel hlídat kdy se vrátí, co říká. To pro mě byla asi nejtěžší část. Pro mě je to také jedna z těch těžších částí, protože musím přerušovat Sama. Ale obecně bylo těžké na sebe reagovat. Když tučňák vykřikne jednu věc a další má hned zareagovat. Naučit se tímto složitým způsobem text. Pak samozřejmě byly složité technické věci okolo stínohry.

Proč jste si vybrali právě tuto hru, kdo ji našel a navrhl?

Oksana ji našla a řekla: "Hele, našla jsem hrozně roztomilou hru." Ale výběrání bylo těžké. Přemýšleli jsme ještě, že bychom vzali nějaké knížky, např. Vačici a svět, který nebyl, ale nakonec jsme přistoupili k tomuto, protože to byl hotový scénář, což jednodušší než tvořit scénář od nuly. Nejdříve s tím byly problémy, ne všichni chtěli dělat divadlo pro děti, ale nakonec to tak dopadlo a myslím si, že je to dobře.

Myslíte si, že by vaše představení mohlo vyhrát, popř. proč?

Samozřejmě chceme vyhrát nějaké čestné uznání za roztomilost nebo něco takového (směje se), ale jsme tu čistě proto, abychom si zahráli v divadle. Ale když postoupíme, budeme rádi. My chceme na Popelku, ale ne z této přehlídky. Kdyby to však vyšlo, tak si nestěžujeme. Tady jsme proto, že jsem si chtěl zahrát ve velkém divadle. Samozřejmě doufáme, že dostaneme cenu diváka, hlavní cenu a všechny ty ceny za roztomilost a tak (směje se).

Jak dlouho jste nacvičovali stínohru? Jak technicky náročné to bylo?

Stínohra je pořád v nácvičce. Po tom co jsme se shodli jak ji chceme udělat, tak Róza nakreslila zvířátka a pak jsme je vyřezali. Stínohra se stále vylepšuje. Po tom, co se rozpadla ta kartonová, vyřezali jsme sololitovou. Vlastně jsou s ní stále nějaké problémy. Pořád ji vylepšujeme, ale už je stabilnější než byla na začátku. Stínohra je prostě konstantně ve vývoji.

HODNOCENÍ POROTY

Hodnocení prvního pátečního představení, inscenace lounského souboru Aplaus, se neslo ve velmi pozitivním duchu. Co se jednotlivým porotkyním líbilo, či co by výjimečně vytkly, na to se spolu nyní podíváme.

První z porotkyň, která se dnes ujala slova, byla herečka Městského divadla v Mostě, MgA. Veronika Týcová. Jako ostatní členky poroty, také ona nejprve souboru poděkovala za hezkou práci. Ocenila věkovou blízkost herců, kteří stále hrají pod záštitou ZUŠ Louny. Dle jejího názoru se chovali přirozeně a nesnažili se stylizovat do dětí. Říká, že představení bylo velmi interaktivní, nenucené, spontánní a hercům se výborně podařilo pracovat s dětmi. Mile ji překvapil akční rytmický úvod. Dále soubor pochválila za hereckou stránku se slovy, že jsou všichni šikovní, pouze pak ještě navrhl, že rebelský Čňák v podání Rozálie Marie Krameriusové, by mohl být ještě o trochu větší rebel. Scénu v břiše velryby považuje (stejně jako ostatní porotkyně) za nejkrásnější ze všech. Jako gró celé hry uvedla dobře provedenou fungující stínohru. Zde navrhl menší úpravu, v podobě přidání na intenzitě hlasu herců, kteří mluví stínová zvířata a tzv. "přiznání", neboli odhalení oněch herců, kteří se po celou dobu skrývali za stínohrou. Moc se jí líbila postava bílého medvídky v podání Sama Starého, který byl podle ní roztomilý, přirozený a hezky zapadal, zde poznamenala, že ony vtipné a hodící se komentáře, které medvídek občas prohodil pod fousy, by mohly být více "zveřejněné". Jedinou větší výtkou v hodnocení této porotkyně byla scéna s medvědicí, která ztardila tempo a dynamiku. Nakonec ještě vyzdvihla motto, které bylo řečeno na

konci hry: "My jsme kamarádi, my se máme rádi."

Druhá se ujala slova dramaturgyně Divadelního studia D3 Karlovy Vary, Mgr. Petra Richter Kohutová. Od této porotkyně nejdříve přišla slova chvály, vše podle ní fungovalo, bylo to super. Velmi ji bavily "výtvarné fóry", např. stínohra s tučňáky na hrbu velblouda. V představení by technicky vylepšila scénu s medvědicí, dále také pochybovala o klávesovém podkresu celé hry. Uvedla, že nevěděla co ani proč se tam hraje. Nakonec ještě vyzdvihla příjemné neklišoidní poslání hry a doporučila hercům, aby se někteří nebáli více prosadit a přidat na hlase.

Poslední z porotkyň, Jana Stejskalová, kostýmní výtvarnice a režisérka, ocenila zvolení jednoduchých výtvarných prostředků ve stylu "v jednoduchosti je krása". V tomto duchu se nesly i kostýmy, kdy tučňáci byli celí v černém s jedním bílým akcentem, který měl každý jiný a medví-

dek celý v bílém. Líbila se jí také perfektní zvířata ve stínohře, která šla krásně poznat. Představení jí přišlo na jednu stranu hodně výtvarné, na stranu druhou jednoduché a prosté, což se jí líbilo. Nebyla úplně spokojená s prosvěcovacím světlem na stínohru, které bylo moc ostré. Celý počín hodnotila jako hravý a korespondující se způsobem vedení inscenace.

Porotě se představení velmi líbilo, nejinak pak divákům. Ti svými hlasy posunuli Aplaus na prozatím první místo diváckého hlasování. Nestačí než doufat, že se tam lounští reprezentanti udrží!

OSOBY A OBSAZENÍ

Předloha: Boris Aprilov: Šest malých tučňáčků

Překlad: Ladislav Slíva

Režie: Oksana Kaplanová a soubor

Dramatizace a úprava: Oksana Kaplanová a soubor

Hrají: Sam Starý, Natálie Kučerová, Natálie Janečková, Rozálie Marie Krameriusová, Sabina Ajksnerová, Filip Srbecký, Jakub Udržal, Barbora Leštinová, Anna Planíčková, Mikuláš Beck, Johanna Hertl, Ondřej Hotový, Tomáš Vítek, Petr Faltus

AUTORKY ČLÁNKU: MARKÉTA FRIDRICHOVÁ I ROZÁLIE MARIE KRAMÉRIUSOVÁ

KUDRNATÁ KÁČA A TI DRUZÍ

MÚGÉN I DOCELA MALÉ DIVADLO LITVÍNOV

Na jevišti se na necelou hodinu potkává Josef Švejk, Jaroslav Hašek, Winston Smith, George Orwell, Ignác J. Reilly, John Kennedy Toole a Múgén. Kdo je aspoň trochu zná, má vyhráno. Tedy ne úplně. I tak vám chvíli potrvá, než se v rozehrané scéně zorientujete – což se koneckonců změní s dalším zatroubením... Zmíněné postavy se postupně objeví v různých prostředích typu vězení, blázinec, hospoda. Sami jmenovaní autoři měli podobně pestrý život, i když poměrně krátký, což je také motivem této hry. Dostalo se jim uznání až po jejich předčasné smrti. Co všechno by byli ještě stihli, jak by jejich dílo dál pokračovalo.

Winston Smith je nevýznamný úředník, Josef Švejk přihlouplý voják, Ignác J. Reilly líný povaleč. Na jednu stranu. Na druhou stranu se Winston tajně staví na odpor totalitní moci, Josef překvapuje odvahou a přirozenou inteligencí a Ignác je ve své odzbrojující nadutosti podpořený jeho sečtělostí až geniální. I jejich „otcové“ spisovatelé jsou osobnosti neméně nejednoznačné a rozporuplné. A jsou to samozřejmě Múzou políbení GÉNiové. Podobně dvoustranná je i hra samotná. Na jednu stranu zábavná fraška, v druhém plánu nekompromisní a promyšlená satira dnešního světa.

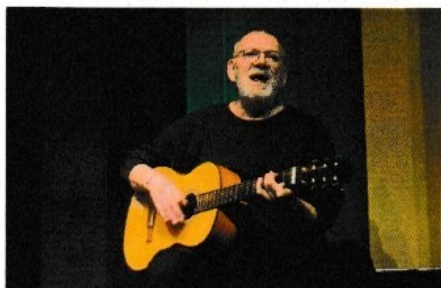
Skvělý výběr autorů a předloh nelze tvůrcům této hry upřít, i když

diváka napadne, proč padla volba zrovna na ně. Tedy v lepším případě, v horším případě znají sotva Švejka a ve zbytku replik a narážek se beznadějně ztrácejí. Je otázka, jak hru vnímá člověk, který se se zmíněnými díly nikdy nesetkal. I tak mohou pravděpodobně zafungovat univerzální témata jako „boj proti systému“ a střelba do poměrně snadných terčů typu gender, diskriminace, politika, lidská omezenost, směšný aktivismus.

Postavy si mnohokrát vystačí s vyprávěním humorných historek, téměř bez použití rekvizit, v relativně civilních kostýmech. Mezi jednotlivými scénami se pohybují použitím vtipného předělu v podobě nádražního

hlášení. To poslední oznamuje – „dál to už nejede“. Do té doby se však zdálo, že by v podobném duchu mohlo jet snad donekonečna, v dobrém i špatném slova významu. Ačkoliv sled humorných situací diváka pobavil, postupně se objevila otázka, kam celý příběh směřuje a zda má konkrétní smysl, nebo se jedná o humornou satiru bez většího přesahu. Mohlo by se zdát, že ze složení postav asi nemohla vzniknout než karikatura tvořená podivnými figurami v neobvyklých situacích. Dojem grotesky navíc podporují skupinové tance se zpěvy, růžové šátečky, vulgární slova a různé vsuvky, které hru záměrně narušují a naoko nesouvisí s dějem.

Vzhledem k historii souboru ale nelze tuto hru jednoduše chápat jako veselohru. To je zřejmě jen první plán. V pozadí trochu nekompatního příběhu možná stojí snaha režiséra vypořádat se s autoritami a poněkud nepřátelským a nepochopitelným systémem, tak jak to zřejmě prožíval před revolucí. „Jeho“ divadlo se již od šedesátých let minulého století snažilo satiricky reagovat na dění ve společnosti, což v sedmdesátých a osmdesátých letech bylo dost problematické. I přes různé zákazy se ale dokázalo prosadit. Bojovalo s autoritami a systémem tak jako hrdinové divadelní hry MÚGÉN, muselo přežít v absurdní a nepřátelské době. Postavy mají podobný osud – jsou ve vleku složitého světa, ve kterém se snaží podle svých možností obstát. Hercům se však rozhodně jejich úloha podařila, ve svých rolích obstáli skvěle

ROZHOVOR S ČÁSTÍ HERCŮ MÚGÉNU

Podařilo se nám odchytnout část obsazení hry Múgén, která oslavuje 60. výročí založení Docela malého divadla a zjistit kořeny jejich představení.

Jak vzniklo vašeho divadlo, odkud se znáte?

Docela malé divadlo Litvínov vzniklo v šedesátých letech minulého století, pomáhal jej založit Mirek Kovář – recitátor a významná osobnost, který bohužel před dvěma dny zemřel. Během sedmdesátých let bylo divadlo, k ničím překvapením zakázané, ale i přesto se malá parta lidí rozhodla tuto tradici obnovit a z původního Divadla hudby a poezie vzniklo právě Docela malé divadlo. V amatérské rovině, samozřejmě s menšími či většími pauzami, se udrželo do dneška a to pod taktovkou Karla Tomčíka – herce, režiséra a dramaturga. Někteří působíme v divadle už déle, jiní přestoupili nedávno, ale všichni se tak nějak známe z toho Litvínova. Naše divadlo máme rádi a máme k němu vztah už dlouhá léta.

A jak vzniklo představení samotné?

Původní nápad vznikl zhruba před třemi lety, kdy Zdeněk Matějka oslovil právě Karla Tomčíka s vizí o spojení Švejka, Haška a té jeho múzy. Já jsem se k tomu dostal přes jednoho kamaráda a začali jsme zkoušet. Potom to celé nějak spadlo (prostě to nevyšlo) a někdy minulý rok, mě oslovil Karel, jestli bych do toho šel znovu, že se objevili noví lidé, se kte-

rými bychom mohli hrát. Takže tento starý nápad jsme znovu obnovili.

Co vás inspirovalo k tvorbě představení zrovna o těch osobnostech, které jste nám prezentovali?

Hašek jako autor a Švejk jako postava jsou nejoblíbenější literární osobnosti Karla Tomčíka, takže k nim má vřelý vztah. Další postavy jsme už někdy v našich hrách měli, takže jsme rádi, že máme příležitost to celé takto propojit. Orwell a jeho 1984 byli kultovní v určité době, kterou si asi starší generace nese jako otisk. To samé i Kennedy Toole a Spolčení Hlupců, ti také patří k nějaké době. V té hře jsou opravdu jen kousky z původních knih, takže jejich poselství nemám moc šanci úplně předat. Doufáme však, že je ze hry jasné, že ty dvě kreatury signalizují určité nebezpečí. Nebezpečí, které by mohlo člověka zastavit ve svém vývoji, takže je potřeba se před ním mít na pozoru. To, co tam politicky probíhá, vypovídá o fungování dnešní společnosti. Samozřejmě nechceme jít cestou nějaké politické „agitky“.

Jak vás to baví hrát?

Naše divadlo je autorské a takové vždy bylo, všechny hry si tvořili jeho členové a to je právě ta určitá svoboda, která na tom divadle je a ta nemůže nebavit.

Řekněte mi něco k historii vaší hry.

Premiéru jsme hráli v aréně tak, aby- chom mohli více interagovat s diváky. Měli jsme tím větší možnost oslovit je a vzít ho do té hry. A to doslova. V jedné scéně jsme si totiž půjčovali diváky, aby hráli chvíli s námi. Původně jsme arénu chtěli aplikovat i tady, ale nenachází se tu pro to nejvhodnější prostory. Při dalším představení bychom se k aréně určitě chtěli vrátit. Je to pro nás lepší.

HODNOCENÍ POROTY

Hned na úvod se rozboru ujala Mgr. Petra Richter Kohutová se slovy komentujícími název představení, který sice před zvědavým divákem zprvu skrýval svůj význam, ale vysvětlil se hned na začátku celé hry a to jako elegantní spojení slov „múza“ a „génus“. Představení přirovnala k jakémusi literárnímu kabaretu, který nás seznamoval s různými beletristickými postavami. Překvapujícím zjištěním se stal fakt, že soubor je tvořen pouze muži, jelikož všude panuje představa o přemíře hereček. Letošní ročník Divadlení ale ukazuje, že tomu tak vždy není, jelikož kluci z Litvínova se nám zde letos představili už jako druhý čistě mužský soubor. Představení se opíralo spíše o informativnost než o divadelnost, i přes to by vůbec nebylo na škodu, kdyby se dialogy vyostřily a zvýraznily se i přechody do různých postav, jelikož právě tyto přechody diváka dezorientovaly a vyvolávaly v něm zmatení. I porotkyni provázelo celou inscenací zmatení vyjádřené slovy: „To nikdo nepobere.“ V neposlední řadě nezapomněla zmínit i práci se šikovným kytaristou.

V Ladislavu Valešovi představení vyvolávalo silnou nostalgii – navrátilo jej zpátky do sedmdesátých až osmdesátých let, kdy se právě tato divadla malých forem těšila velké popularitě. Mile ho potěšilo, že tento způsob divadla ještě nevymřel. Celé představení v něm totiž evokovalo partu vysokoškolských profesorů z katedry literatury, kteří si povídají na nějakém večírku. V představení vyzvedl začáteční projev múzy jako velice vtipnou část, která vtáhla do děje. V tom se bohužel později už příliš neorientoval, možná kvůli silné různorodosti autorů. K Haškovi

by radši přidal jiné české osobnosti, např. Hrabala.

Jana Stejskalová ke scéně moc říct nemohla, jelikož ta pro jeviště v podstatě neexistuje. Hra je totiž přizpůsobená jiným podmínkám a veškerá kritika by se jevila víceméně zbytečnou. Jeviště prostě téhle hře vůbec nepomáhá. Moc ji ale bavila práce s kostýmy a to především s tím švejkovým. Ocenila i práci s rekvizitou, která sice nebyla příliš četná, ale když už se objevila, stála za to.

Že Švejk je věčný si na tomto představení potvrzuje MgA. Veronika Týcová. Jedná se o hravou postavu, vhodnou pro všechny generace, ke které se všichni (včetně ní) s radostí vrací. Hra se, dle slov režiséra, snaží ukázat z tohoto díla ty nejaktuálnější prvky (např. kauzu ohledně kouření v hospodách). Sama porotkyně souhlasí, že jeviště této hře nesluší a že by vynikla mnohem více v prostoru, jakým je třeba rozborová místnost. Soustředila se

na báječného kytaristu, který, i přes svůj minimální projev, ukazoval svou souhru se všemi herci a svým vnitřním nastavením dával najevo, že vůbec není navíc a že tam patří.

OSOBY A OBSAZENÍ

Karel Tomčík: MÚGÉN

Námět: Zdeněk Matějka, Karel Tomčík

Scénář: Karel Tomčík, inspirováno díly autorů – Jaroslav Hašek, John Kennedy Toole, George Orwell

Hudba: Petr Rak, texty písní: Karel Tomčík

Režie: Karel Tomčík

Hrají: Miroslav Nuc, Petr Douda, Karel Tomčík, Jan Novák, Tomáš Lank alt. Jiří Potřebuješ, orchestr Docela malého divadla.

Veronika Týcová: Já jako divák sleduji něco a odnáším si z toho strašně moc emocí, pozitivních i negativních

Jak se pro vás Divadlení změnilo od roku 2008, kdy jste byla porotkyní poprvé?

Vyvíjí se celá ta přehlídka, vyvíjí se soubory. Opakují se tady některé s jistou pravidelností a myslím si, že jejich kvality nemusí vždy být stejný, ale pořád jsou z mého pohledu inspirativní. Pokud se ubírají ve stejném žánru, tak si myslím, že jsou hodně obohacující. Například Česká Lípa tady zaznamenala už několik dílek a myslím si jejich schopnosti jsou na určitý úrovni. Vždycky jsou obohacujícím faktorem pro přehlídku jako takovou. Stejně je na tom Klášterec. Jsou tak variabilní soubor, který je všestranný že může od komedie dělat i vážnější věci a to je přesně to koření každé přehlídky. Také si myslím, že velikým příspěvkem od doby, co se můžu na přehlídce podílet, jsou všechna studentská představení. Vždycky je to takový svěží vítr pro budoucnost, že tady budou lidi, které divadlo bude bavit a vlastně ta přehlídka si je sama vychová.

Je nějaká inscenace z Divadlení, na kterou nikdy nezapomenete?

Ano, přesně vím kterou. Je to představení od Jiráka Česká Lípa. Legenda o lesích a lidech. Bylo to pro mě představení, které ve mně zanechalo neuvěřitelný zážitek, který bude přetrvávat ještě hodně dlouho. Viděla jsem to představení pouze jednou a určitě bych ho ráda viděla znovu. Přesto si ale myslím, že ten zážitek, který jsem si odnesla bezprostředně během téhle přehlídky byl tak mimořádný. To jsem možná nikdy jako divák nezažila takovouhle vnitřní katarzi. Já jako divák sleduji něco a odnáším si z toho strašně moc emocí, pozitivních i negativních. Byl to pro mě nezapomenutelný zážitek.

A na kterou byste naopak nejradši zapoměla?

Tak to by nebylo fér. Myslím si, že to ani nejde říct, protože si myslím, že jsme pořád na amatérské přehlídce a základem amatérského divadla je že všichni lidi, co se na tom podílí, to dělají jako koníček a bylo by nefér stavět někoho do té pozice, že je tu špatně nebo že to co dělá je špatný. Všechno, co tady vidíme je vždycky dobře. Je fajn, že ty lidi to mají jako koníček a dělají to rádi. Je to na tom vždycky vidět. Další věc je vybavenost těch lidí a od toho jsme tady my. Můžeme těm lidem dát nějaký vodítko, jak na to jít. Rozhodně není cílem tý přehlídky brát někomu chuť do té práce.

Jak vnímáte to, že soubory nás vnímají jako milou porotu? Na jiných přehlídkách to prý takhle není.

Mě to těší. Je dobře, že nás neberou tak že bychom jim chtěli ublížit těm souborům nebo se po nich nějak vozit. Já sama musím říci, že jsem se věnovala amatérskému divadlu 20 let a porotovaná byla jsem tisíckrát, takže to přesně znám ty pocity a city. Poroty byli mnohdy různý ale nebyli nikdy zlý. To jsem snad nezažila nikdy. Jen někdy se snažili být natolik přesní v tom vyjádření, že to mohl člověk vnímat příliš osobně a sama jsem si to i zažila. Ale rozhodně jsem nikdy žádnou porotu nevnímala jako zle. Věřím tomu, že existují soubory, které si začnou klást nějaké své ambice a možná potom začnou vnímat tu porotu někdy jako nepřátele, ale to si myslím, že je zcestné. Je to vždycky možná na vině přístupu toho souboru. Myslím si, že žádná porota ať je na jakékoliv přehlídce nikdy nechce být zlá a není zlá. Jsem o tom přesvědčená.

Co pro vás, jakožto pro profesionálku, znamená ochotnické divadlo?

Hrozně moc. Kdybych nedělala ochotnické divadlo, tak se tomu dneska nebude věnovat ani profesionálně. Já jsem byla v Rádoby divadle Klapý. Láda Valeš byl principál toho souboru už tehdy. Posléze se stal i mým partnerem, manželem, máme spolu syna, takže pro mě je to vlastně kus života. Nezapomenutelná část toho života.

Díky ní jsem si mohla dovolit jít studovat DAMU a věnovat se tomu i profesionálně. Myslím si, že mě to vždy, bude držet v nějakých normách, i v té profesionální práci. Profesionálové nemají tu zpětnou vazbu. Mají občas nějaké recenze v novinách, ale není jich tolik. Samozřejmě ti kritici nemůžou objíždět všechny oblasti a všechna přestavení. Tím pádem nemají tu zpětnou vazbu ti profesionálové, ale amatéři ano. Bylo by fajn, kdyby to takhle fungovalo i na té profesionální scéně. Herci by si mohli trošičku uvědomit jistý věci a nad sebou se zamysleli, kdyby to byla potřeba.

Které ze současných představení, která hrajete, má pro vás osobně největší význam?

Vždycky pro mě mají význam představení, která se dotýkají současnosti nebo oslovují nějaký současný problém. Teď nedávno jsme měli derniéru představení Teror. Je to o terorismu, o tom jestli obvinít nikoho, kdo sestřelí letadlo, aby zachránil část obyvatelstva, a zároveň musí část obyvatel obětovat. Je to velmi zajímavá hra a zároveň je hodně aktuální. Hodně mě to hra oslovila. Naopak co jsme měli teď v premiéře je hra Tvůj život patří mně. Je to německá hra o stalkingu. Velmi současné téma, které v České republice možná není tak známé. Oslovila mě, protože se přesně dotýká něčeho, co se děje okolo nás.

V čem se na vás můžeme těšit do budoucna?

Tak to jsem vlastně teď řekla v podstatě. To je asi teď úplně nejžhavější novinka. Abych byla úplně upřímná, tak já nevím, co bude následovat. Nemáme úplně daný rozpis všech premiér až do konce sezony. Je to vždycky takové překvapení pro nás.

Plánujete i do budoucna být porotkyní Divadlení?

No tak to nezáleží na mně. Pokud budu oslovená, tak velice ráda. Díky tomu se vracím do prostor a do prostředí, které mi vždycky bylo vlastní. Samozřejmě tady potkávám řadu přátel a jsem ráda, že si s nimi vždycky můžu popovídat.

AUTOŘI ČLÁNKU: EVA HÁJKOVÁ I VOJTĚCH PETRŽILKA

CO SE MŮŽE STÁT, KDYŽ JE ZPOVĚDNÍ TAJEMSTVÍ PONĚKUD DĚRAVÉ

KNĚZOVY DĚTI I DIVADELNÍ SPOLEK KLAS KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ

Divadelní spolek Klas z Klášterce nad Ohří patří mezi časté hosty Lounského Divadlení. Na prknech Vrchlického divadla dosud hráli například dramatizaci Hrabalových Ostře sledovaných vlaků, adaptaci filmového Blade Runnera, nebo detektivní komedii Spojovací dveře. Tentokrát na nás vybalili hru chorvatského autora Mate Matišiće Knězovy děti. Hra měla premiéru již v roce 1999 a v roce 2013 se dočkala i filmové podoby, na níž se podílel i sám autor.

Inscenace si díky zběsilému tempu nijak nezadá s nejrychlejšími vypalovačkami balkánského šramlu Fanfare Ciocarlia či kadencí legendárního sovětského samopalu Kalašnikov AK-47. Nabízí se i srovnání s filmy Emira Kusturici, ve kterých se míhá množství nejroztodivnějších charakterů, často sloužících především k umocnění atmosféry a také jako zkouška divákovy pozornosti, neboť je snadné se v nich ztratit. Chaoticky vstupují do děje, narušují jej hláškami a specifickým druhem totálního magorství. Pravděpodobně je tam režisér umísťuje hlavně pro své pobavení, aby se pak vysmíval divákově dezorientaci. Ne, až tak nepřehledné to nebylo, ale až teprve při

závěrečném klanění si člověk uvědomil, kolik herců se ve hře objevilo.

Coby recenzent jsem totiž provedl sám na sobě pokus: Na rozdíl od ročníků předchozích jsem si zakázal jakoukoli přípravu. To, abych byl překvapen. Obvykle jsem si dopředu něco o hrách a souborech přečetl, tentokrát jsem jen věděl, že mám být na sedmou v hledišti, že se hra jmenuje Knězovy děti, a že to pak píšu sem. A to vám povím, že to snad chtělo i poznámky. Zejména na samotném začátku, protože jen, co se nám představí hlavní hrdina, kněz Fabian, začne postupně (náhle) zběsilé defilé dalších postav - obyvatel malého ostrůvku Dalmácie. Tihle se spěchají vyzpovídat ke staré-

mu, ale oblíbenému knězi Jakovovi, jehož úspěchy nám Fabian na začátku vyjmenuje za doprovodu názorných ukázek, tihle jen tak prochází, tamti jim jdou naproti, tu a tam na sebe něco křiknou, klidně přeruší i důležitou repliku - balkánský temperament vystižený během prvních minut (unza-unza-unza- unza tááááájm, rozumíme?).

Ale není všechno jen jedna velká pr... pardon, sranda. Kněz Fabian řeší zásadní problém ostrova: Nízkou porodnost, již drasticky přesahuje vysoká úmrtnost. Ale jako pokrokový katolík má v záloze plán vysloveně dábelický a za pomoci trafikanta Petara a zapáleného vlastence Marina jej hodlá realizovat. Plán spočívá v propichování

kondomů a zaměňování antikoncepčních prášků za vitamíny. Jednoduché, možná i poněkud naivní, ale funkční. Borci si dokonce udělají průzkum, kdo s kým p... pardon, chodí. Opět vtipné a zcela názorně předvedeno, tentokrát loutkami (no, tam opravdu nezůstalo nic skryto, však to bylo přístupné až od patnácti). A výsledky na sebe nenechají dlouho čekat, během tří měsíců porodnost konečně překoná úmrtnost. A tak alespoň v první části všechno jde jak po másle. Dokud se přímo před farou neobjeví odložený novorozenec.

Druhá polovina totiž nabírá na vážnosti a tragice. Takže pokud byly v první části k smíchu i pohyby, zejména díky slovům, která se panu starostovi pokáždě nějak popletla, tak v druhé části už mi na mou duši žerty stranou, tohleto! Zpočátku slibný plán se postupně zcela vymkne kontrole a hra se z komedie nevyhnutelně láme v tragédii. Ne, nemám prostor líčit celý děj, už jen proto, že bych musel vynechat celou řadu

vtipných situací a vychytávek v ději, protože jimi byla téměř dvouhodinová stopáž doslova prostrčená.

Humor osciloval od suše černého, až cynického, přes pubertální fóry, na to navršené chytré narážky na politiku i církev, až k tomu vysloveně debilnímu (to není výtka, to je v dobrém!), ale nikdy nesklouzl k trapnosti. Tepal stereotypy. A co si budeme namlouvat, stereotypy existují. A i když se jim možná dnešní doba snaží bránit, tak jsou vždy vtipné. Zejména, pokud jsou zveličené. Takový zveličený stereotyp totiž může vést i k výsměchu sobě samotnému, kdy divák dochází k onomu prozření, které se zrcadlí v nijak nekontrolovanému výbuchu smíchu. Výsměchu onomu šílenému vlastenci ("Do dvou let je ostrov plný číňanů a černochů!"), výsměchu politické přetvářce (když spolu pr... pardon, schází se levice s pravicí) a všemu dalšímu, čemu se na Balkáně, ale i jinde na světě v Lounech dá vysmát.

No a taky budeme trochu chválit, ne? Kromě parádního výkonu celého souboru, kterému se dařilo po celou dobu udržet to šílené tempo, musím vypíchnout i práci zvukaře (a výběr Balkánské hudby), protože vše bylo perfektně sesynchronizované s dějem na jevišti (například odmítání hovorů). Sedly mi i změny prostředí, znázorněné jednoduchými dekoracemi - žádné stmívačky, které by jen zpomalovaly to šílené tempo, všechno se dělo přímo před našima očima. To umožnilo až trochu Zappovské nahlédnutí do zákulisí. Navíc tak postavy plynule přecházely mezi scénami. No, a to další Vám sdělí porota.

(Omluvte případné chyby v textu, ale korektorkunámunesliabánštiteroristě. Za recenzi psanou stylem "přívál slov" díky hudební kulise Gorana Bregovice & Emira Kusturici).

ROZHOVOR SE SOUBOREM

Vzhledem k počtu protagonistů, kteří ve hře Knězovy děti hrají, jsem si pro rozhovor vybrala režiséra Miroslava Nyklíčka. Osobně je mi Balkán velmi blízký a líbí se mi, jak se v jejich filmech dokáže snoubit humor, mnohdy velmi černý, s živelností této kultury tolik vlastní a zároveň s dozvukem určité tragičnosti nebo pocitu zamyšlení. Zajímalo mě tedy, jestli to pan Nyhlíček vnímá podobně.

Jaký je Váš vztah k balkánské kinematografii, resp. k Balkánu jako takovému?

Musím se přiznat, že z balkánské kinematografie toho mnoho nakoukáno nemám. Takže se dá říci, že k Balkánu žádný bližší vztah nemám. Samozřejmě mám v povědomí Emira Kusturicu a jeho filmy.

Proč a jak jste si tedy vybral tuto hru?

Na film Knězovy děti jsem narazil v noci, když jsem sledoval slovenskou televizi a zaujal mě právě všemi těmi divnými scénami, stříhem, charakterem postav. Například postava lékárníka, který nemá rád Srby a tak podobně. Což je vtipné, vzhledem k tomu, že film je chorvatsko srbský, a přesto tam do sebe takhle šijí.

Na rozdíl od Jihočeského divadla jste si vybral jako předlohu filmovou verzi. Proč?

Podle mého názoru je filmová verze vtipnější než scénář a pojetí hry od pana Kameníčka. Pan Kameníček právě na rozdíl od filmu do hry nezakomponoval například představy kněze, jejichž humornost by mi chyběla. Navíc on už hru psal pro konkrétní soubor, viděl v rolích konkrétní herce a asi i díky tomu měl trochu jinou představu. Prostě mi filmová verze mnohem více sedla, jak se říká.

Na hře se podílí 24 členů souboru a objevuje se nezvykle mnoho představeb. Jak dlouho trvá takovou hru nazkoušet?

Nakonec se to povedlo nezvykle rychle. My jste spěchali, protože letos zavíráme náš kulturní dům kvůli přestavbě, která bude trvat dva roky a chtěli jsme stihnout ještě premiéru v těchto prostorách. Se čtením jsme začali loni v březnu a už v říjnu jsme měli premiéru.

Kolikrát jste od premiéry stihli představení odehrát?

Dnes tady jsme hráli Knězovy děti po třetí.

Jste spokojený s výsledkem nebo vi-

díte nějaké nedostatky?

Já osobně nejsem přesvědčen, že byly všechny herecké výkony vyrovnané, protože herce znám a vím, co umí. Takže jsem viděl, že ne všechno klapalo tak, jak mělo. Určitě i vidím věci, které by se mohly udělat jinak. Ale samozřejmě právě vzhledem k tomu, kolik lidí se na představení podílí, není snadné se sejit na zkouškách, natož něco měnit.

Co si myslíte o hodnocení poroty?

Výborné. Vlastně nás téměř všichni, až na malé výtky, chválili. Já si osobně myslím, že je k nám porota shovívavější, než by měla. Možná je to proto, že nás zná a má nás ráda. Asi bychom klidně potřebovali dostat trochu více za uši.

HODNOCENÍ POROTY

Hodnocení se jako první ujala herečka Městského divadla v Mostě MgA. Veronika Týcová. Souboru za jejich výkon nejprve poděkovala a zdůraznila, že se na představení těšila. Záměrně se nijak nepřipravovala, neviděla filmové zpracování, a ani si nic bližšího o hře nezjišťovala, aby na sebe mohla bez předchozího ovlivnění nechat působit zpracování divadelního spolku KLAS. Přiznala, že do určité doby měla smíšené pocity. Podrobně se zabývala scénou a jednotlivými pasážemi a vysvětlovala tak, že se pro ni jednalo o představení, ve kterém si ona osobně musela trochu hledat cestu, jak si vše poskládat. Líbilo se jí, jak postavy žily svým životem i při přestavbách, a to co pro ni bylo zprvu rušivé se později stalo neviditelným.

Ladislav Valeš, dle svých slov, vždy divadelní spolek KLAS rád vidí. Téma hry mu nebylo neznámé. Pan Valeš si dal tu práci a shlédl jak film, tak i viděl představení Jihočeského divadla. Tím více se na pojetí DS KLAS těšil. Sám pro sebe si hru shrnul sloganem „Boží vůle kněze, aneb bizarní boj s kondomy“. Pan Valeš přiznal, že s postupem času je čím dál méně kritický a je to především tím, že se mnohem více nechává unášet pocity. Ve srovnání s filmem ho divadelní zpracování potěšilo mnohem více. Samozřejmě uznal, že je to tím, že je pro něj vždy zajímavější vidět před sebou herce z masa a kostí. Protože, jak už bylo řečeno, znal a viděl předchozí divadelní i filmovou verzi příběhu, mohl lépe porovnávat a již od začátku mu byl jasný režijní princip. Kritiky se souboru od pana Valeše nedostalo. Má rád vážnější podtóny her a zde konkrétně mu všechny postavy

přišly velmi zajímavé, lidské, včetně postavy Jureho, který byť se v jedné chvíli objeví jako opilec, tak i ten má své vlastní trápení a divák to chápe. Ve chvíli, kdy v inscenaci dochází ke zpovědi faráře Jakova, byl dojatý. Své hodnocení shrnul tak, že byl svědkem velice zajímavého představení, které bylo dobře herecky ztvárněno a vše mělo správný timing.

Jana Stejskalová, která hodnotila výtvarnou stránku inscenace, v průběhu představení změnila názor na množství a komplikovanost přestavby kulís. V první polovině hry měla pocit, že by možná stálo za to, až tak důsledně nedodržovat každou přestavbu. Po přestávce, kdy již na jevišti dochází ke zklidnění a děj není tolik hektický, došla k názoru, že je vlastně vše v pořádku a tak, jak má být. Podle paní Stejskalové bylo pojetí scény milé, čitelné a jasné. Zmínila i pozadí, modrý prostor, který představoval moře a horizont. V tomto případě bylo jediné, co ji trochu mrzelo, přílišné snížení scény horním výkrytem, který kulisu stínil a zbytečně tak pozadí úplně nevyznělo. Soubor na tuto připomínku reagoval tím, že byl nucen skrýt kulisu, kvůli tomu, aby diváci neviděli upnutí kulisy. Ke kostýmům se paní Stejskalová vyjádřila také kladně. Na první pohled bylo jasné, že se děj odehrává u moře, ve vesnici, byly patrné folklórní prvky a kostýmy byly zvoleny tak, že jasně podtrhovaly charakter postavy. Nakonec se i naplnila její představa o využití prostoru, který měl evokovat břeh, či kamenité molo. Hodnocení shrnula tím, že se jí představení moc líbilo a stejně jako pan Valeš zmínila i vhodné časování.

Na závěr dostala slovo Mgr. Petra Richter Kohutová. I když to většinou

dělává, tentokrát z časových důvodů nečetla text dopředu, pouze od pana Valeše věděla, že „na začátku se budou propichovat kondomy a na konci pan Milota zprzní nevinnou dívku a ta spáchá sebevraždu“. Dle jejího názoru byla inscenace působivě a vědomě vystavená od prvních momentů. Říká se, že co se divákovi naservíruje v prvních deseti minutách, na to přistoupí, a to je věc, která se souboru podařila. Neuvěřitelně rychlým a svižným způsobem se zde podařilo představit celé společenství, což je vzhledem k počtu postav úctyhodné. Velmi jednoduchými prostředky a gesty divák rychle pozná charakter postavy. Zdůraznila, že se jí líbila práce s hudbou, která udávala rytmus a v druhé polovině podtrhla vážnost celé situace. Paní Kohutová své hodnocení shrnula tak, že není jednoduché převyprávět přehledně takto komplikovaný příběh a zároveň zachovat emotivní stránku věci, ale DS KLAS se to podařilo.

OSOBY A OBSAZENÍ

Mate Matišič: KNĚZOVY DĚTI

Překlad: Jan Kameníček

Režie a úprava: Miroslav Nyklíček

Realizace scény: Saša Pilský, Václav Štauber, Hana Malastová

Výtvarné řešení: Jana Lhotská

Hudební režie: Miroslav Nyklíček

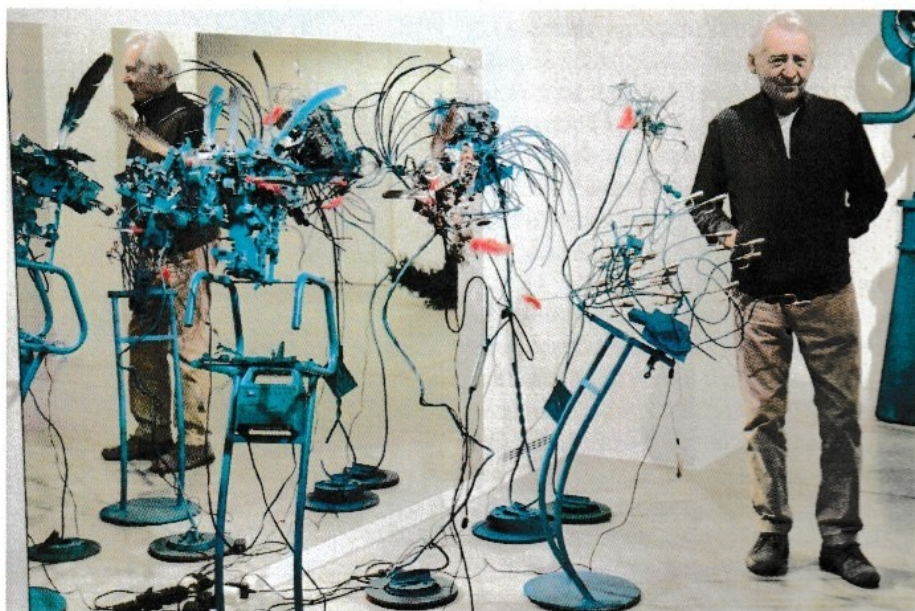
Realizace kostýmů: Věra Bednářová Světa: Saša Pilský

Zvláštní poděkování patří Věře Škachové za důležitou pomoc při zkoušení této inscenace. Za spolupráci při tvor-

bě této inscenace patří dík společnosti František Jandl, Jafa Wood, s.r.o.

Hrají: Václav Polda, Michal Rambousek, Štěpán Malast, Zdeňka Nyklíčková, Štefan Drozd, Jan Milota, Hanka Malastová, Hana Malastová, Václav Bartuška, Oswald Jüstl, Honza Škach, Václav Štauber, Kristýna Sladomelová, Jan Valta, Jakub Hrbek, Majda Španělová, Dita Hlaváčová, Kateřina Poldová, Martina Bartušková, Kateřina Pilská, Kateřina Malastová, Ema Křížová

VÁCLAV JÍRA: BARVA / HUDBA / RYTMUS

Václav Jíra je ve světě výtvarného umění velmi osobitým úkazem, jehož svěží životní entuziasmus se odráží také v jeho dílech. Během své dlouhé umělecké pouti sestrojil desítky invenčních mobilních strojků ze starých vyřazených předmětů denní potřeby, namaloval stovky obrazů s námětem strojkových schémat, sešrotovaných součástek z kovošrotu, ale také aktů a krajinomaleb. Všechna tato témata jsou pro autora „srdeční“ záležitostí, neboť k nim vždy přistupoval s největším fyzickým i duševním zaujetím.

Posledním Jírovým „objevem“, který ho doslova uhranul, je cyklus maleb ovlivněných současnou elektroakustickou hudbou, jejíž kouzlo objevil při poslechu rozhlasového pořadu Rondo muzikoložky Wandy Dobrovské v roce 2013. Jako první jej okouzila skladba Ondřeje Adámka Rybí kosti, v níž dominuje cinkavý kovový zvuk, jenž Jírovi připomněl známé prostředí kovošrotu. Následovalo ztvárnění skladby Mini mini od Petra Vajsara, do kterého zakomponoval také stroj, či vypodobení skladby

Chronos nedaleko žijícího Zdeňka Šestáka. Tento obraz dominoval Jírově předešlé výstavě v Galerii města Loun před pěti lety.

Následovaly další obrazové přepisy hudebních skladeb českých i světových skladatelů 20. a 21. století, jako Steva Reicha (a jeho slavné minimalistické videooper o třech dějstvích Three Tales), Ivana Achera, Jany Vöröšové, Ondřeje Štorchla či Jana Trojana. Pod vlivem hudby Štorchla a Trojana vznikl například cyklus Jižní Čechy, namalovaný u vodních ploch, ovšem náležitě „zrytmizovaných“, třeboňských rybníků, podle Ondřeje Adámka vznikl letos rozsáhlý, 21 metrů dlouhý, cyklus Nôise. Ale nebál se do své tvorby zapracovat například i hlukové stěny německých Einstürzende Neubauten. K jednomu z dalších hudebních skladatelů, kteří jej k novému uměleckému směřování podnítili, byl významný slovenský experimentální hudebník, skladatel a autor vizuální poezie Milan Adamčiak, ale o něm blíže jinde.

Ačkoli je myšlenkový proces tvorby Václava Jíry stále spíše vizuálně

popisný, následný přepis do média obrazu se již odehrává spíše v rámci abstraktního umění. Jednotlivé tóny a kompoziční sekvence sice autor stále ještě ztotožňuje s reálnými zvuky, jako tomu bylo u malby helikoptérou, na druhou stranu klade stále větší pozornost na emocionální vnímání hudby. Plochu svých na čas i fyzické vypětí náročných „hudebních“ pláten zaplňuje Václav Jíra chronologicky dle přesného sledu hudební kompozice, s každým prvkem obrazu dokáže spojit přesnou časovou stopu ve skladbě a případným divákům/posluchačům ji podle zvukového originálu „oddirigovat“. I to je součástí jeho „hry“. Zvolené barvy jsou pro něj spojené s emocionálním rozložením, nikoli jen věcí nahodilou.

Výběr z díla Václava Jíry, vystavený v Galerii města Loun, by nebyl úplný bez jeho strojků. Ty se k jeho tvorbě vážou, na rozdíl od jeho „hudby barev“ snad od nepaměti. Serióznost barevných partitur je zde vystřídaná hravou, nicméně stejně důkladnou propracovaností. S laskavým humorem a nadhledem, který strojky zdědily od svého stvořitele, nás vítají zvukem i světlem, pořádkem i lekají, dokážou nám také napsat dopis pravým husím brkem či s náramným rámusem spustit bubny z vyřazených praček. Opravdovým principem jejich vzniku zůstává radost ze života, úcta k „nepotřebným“ věcem a humor, mnohdy surreálný.

V Jírově tvorbě, tak jak ji představuje současná výstava BARVA / HUDBA / RYTMUS, se tedy vzácně propojuje jak cílevědomá tvorba a snaha o neustálé hledání – a občas i nalézání – nových cest, tak touha zlobit a hrát si bez ohledu na věk.

Takže, Mistře, vše nejlepší k Vaším osmdesátým narozeninám Vám přeje Vladimír Drápal

OCHUTNÁVKA ANATOLA SVAHILCE

Plodná jízda

výňatek (Přece se to nevyhodí, 2018)

Jak se praví v pranostice:
kopulace repetice ve správné-m dni měsíce
způsobí, že břicho rázem
jak obrácená lžíce.
Polízanice!
...nu co, ale tak zase stoupne natalita,
což národní hospodářství vítá,
a já začínám přemítat, zda bude to Ignác
anebo snad Zita?
No jen když nebude to salařita,
já tedy nevím přesně, co salařita je,
jen dobře vím,
že nechodí se do kulturního koloritu Českého ráje,
kde s manželem a bratrem po kupě
žijeme si v chalupě
a kterážto přítomnost dítěte s námi je tu daná,
a nevím, jak tedy slavilo by tu konec ramadána.
Že já to vůbec dopustila, já nána,
nabrala všechna ta přebytečná kila,
stehna už imitují dvě obilná síla,
manželi, kéž by ses jen na prasárny díval!
Teď každou chvíli jiných emocí přívál,
kozy už děsí se laktační psychózy a zvědava jsem,
kdo bude děcko v kočárku kol pískovců vozit.
Manžel je v práci, po skalách si loží
a vteřinovým lepidlem přiděluje chyty,
jež urvali ti mezci horolezci,
a bratr jel se radši schovat do Turnova,
neb v republice už jen sedm dalších figur,
co v schovávaný hrajou taky první ligu.

ilustrace: Marek Mikulášek
(herec Divadla J. K. Tyla v Plzni)

**Nepromeškejte vystoupení Anatola Svahilce
při Slavnostním vyhodnocení přehlídky!**

NEDELE 11.00

KOMIKS KRYŠPÍN ANDĚL

16. Antikotel

Unikátní zážitek ve středohoří

29.–30. 5. 2020

Restaurace Stromovka Louny

Comida Rápida

RYCHLÉ OBČERSTVENÍ

Široká nabídka mexických delikates

DEPRESSO

MEXICKÁ RESTAURACE

PŘÍJEMNÉ PROSTŘEDÍ
A ŠIROKÁ NABÍDKA JÍDEL

Louny, Na valích 348

PODĚKOVÁNÍ

Zrcadlení Lounského divadlení vzniká z dobrovolné aktivity zúčastněných redaktorů, kteří píší články bez nároku na honorář. Velké díky si zaslouží naši sponzoři (Vrchlického divadlo, WT Servis, mexická restaurace Depresso, Moštárna Louny), kteří přispěli buď finančně, nebo ve formě pohostinských služeb.

Veškeré získané finanční prostředky jsou vynakládány na tisk a zajištění občerstvení pro redaktory.

Děkujeme také Divadlu Jaroslava Vrchlického za ochotné poskytnutí prostor pro zřízení redakčního štábu.

Festivalový bulletin Zrcadlení Lounského divadlení vychází již od roku 2006, letos s celkovým nákladem 200 kusů.

Omluvte případné chyby v tisku, tento bulletin vzniká během noci, často do úplného vyčerpání tvůrců.

VRCHLICKÉHO
DIVADLO